

A suvarnabhumi nemzetközi repülőtér klimatizált várójában ültem, és vártam a csatlakozásomat. 5 órám volt még az indulásig. Kint tombolt a monszuneső, 30 fok, bent 18 fok, fel kellett vennem az előző járaton kapott zoknit, hogy ne fázzon a lábam. Elszoktam a hidegtől, mit hidegtől, még az enyhe időjárást is nehezen viseltem. A trópusokon töltött évek elkényelmesítettek, gyakorlatilag 30 fokban éreztem jól magam. Pappucsban és rövidnadrágban, ha ennél többet kellett viselnem, már nem

Krulik Ábel 89

TÖREDÉKEK

Részletek egy meg nem talált
naplóból*

volt az igazi. Persze legszívesebben meztelenül mászkáltam és éltem volna, de ezt a konvenciók és az életkörülmények nem engedték. Hát ki ülne le más meztelen seggének a helyére egy reptéri váró fémszékére? Levettem a cipőmet és elhevertem az üres széksoron. A telefonomon beraktam valami spirituális tanító szövegét, behunytam a szemem és relaxáltam. Ellazultam, nem izgultam. A következő csatlakozásomat, ami 4000 km-re innen esedékes, lehet, hogy lekésem, mivel eleve késve indulunk majd innen is. Ez sem érdekelt. Jártam már így, tudtam, hogy milyen érzés egy délkelet ázsiai megapolisz 5 terminállal rendelkező óriási polipszerű nemzetközi repülőtérének egyik hűvös padján tölteni egy éjszakát, amikor az embert nem engedik fel a gépre, ami az orra előtt van, és amire jegye van. Ez itt nem Európa, még csak nem is Balkán, ez Ázsia, haver, felejtse el azt, hogy jogaid vannak. Mindegy, rég volt, túl voltam rajta, nem bántott már, de azért tisztán emlékeztem, hogy mikor először értek ilyen tapasztalatok, hogy éreztem magam. Akkor ott ordítottam, toporzékoltam, felváltva négy nyelven, kettőn jól, kettőn kevésbé, de a létező összes és legmocskosabb szitkot és káromkodást a személyzet fejére okádtam, ami nagyjából húszegynéhány éves, muszlim hijabot viselőt lánykákból állt. Sztoikus nyugalmukat érzésem szerint maga a dalai láma is megirigyelte volna. Nem tudtam, hogy kultúrájuk része-e ez a totális ignorancia és közöny a jogos agresszióval szemben, vagy egyszerűen erre vannak kiképezve, hiszen a világ legmosolygósabb szigetén is találkoztam már mélyről feltörő, elsőprő agresszióval korábban, mindenesetre igyekeztem a legádázabb üzemmódomat elővéve elérni valamit. Végül kaptam a másnap reggel induló járatra egy ingyen jegyet, viszont, mint mondták, szállodát nem tudnak fizetni nekem. Este 8 óra volt. A következő gép másnap reggel 6-kor indult. Alaposan kibaszta velem. Sebaj, gondoltam majd megírom minden létező fórumon, hogy nehogy azt a légitársaságot válassza bárki. Aztán

persze nem írtam semmiféle panaszt sehova. Mindez már csak távoli, de tisztán élő emlék volt. Azon tapasztalatok közé tartozott, amelyek olykor igen megnehezítették az életemet – és más fehérekét is – a szigetvilágban. Mégis,

ha a mérleg serpenyőjébe tettem azt, ami szülőföldemen volt és ami
90 a szigeteken, kétségtelenül az utóbbi nyert. Toronymagasan és örökre.

Így éreztem akkor. Persze az 'örökre' és a 'soha' szavak használatáról már jóval azelőtt leszoktam, körülbelül akkortájt, amikortól kezdve még a felületes szemlélő számára is nyilvánvalóvá vált, hogy az utolsó nagy háború után eltelt évtizedekben (ami nagyjából 4 generációt ölelhetett fel, nagyszüleink, szüleink, mi és az utánunk következők) nagy nehezen kiharcolt és fenntartott, rozoga lábakon álló béke egy kártyavárhoz hasonlít, amelyet sok irányból próbálnak orkán erejű szelekkel elfújni. A kérdés csak az volt, hogy mikor ér az egyik szél túl közel. Szükségtelen mondani, hogy az emberek többségét ez a legteljesebb mértékben hidegen hagyta. Mindenki tolt a saját szekerét, vagy legjobb esetben is a családjáét. Talán akkor eszméltek volna fel, ha egy tanklővegcső kandikált volna be egyik reggel az ablakukon, akárcsak annak idején az utolsó nagy háborúban. De azt is tudtuk, hogy ma már nem ilyen ősi eszközökkel vívják a háborút. Személy szerint nekem már réges-régen az volt a véleményem, hogy már a harmadik világháborún is túl vagyunk rég, a negyedik éppen zajlik. A harmadikat gitárokkal, orgiákkal és lizergsav dietilamiddal, meg kannabisszal vívták meg a múlt század 60-as éveiben, amikor még a szüleim is csak gyerekek voltak. És a mi szülőhazánktól eleve kellő távolságban zajlott ez a harmadik világháború, ami technikailag egy időközben világméretűvé nőtt polgárháborúként írható le. Mindenesetre a szülőhazám akkori fiataljai, akiket ez a legjobban érintett volna, szinte hermetikusan el voltak ettől a háborútól zárva. Pedig sokért nem adták volna, ha részt vehettek volna benne. Aztán jött a negyedik, ami megközelítőleg az úgynevezett „rendszer váltás”-tól jó 10–15 éven át tartott, leginkább az egykori keleti blokk európai államaiban. Kóla, Marlboro, hamburger, Nike cipő, hitelkártya, plázák, majd később az internet vált a fő hadszíntérré, és még tulajdonképpen ma is az. A különbség az akkor és a most között, hogy most már mindenki mindenki ellen van, Nyugaton a szomszédtól a családtagjaidig mindenki potenciális vagy egészen valóságos ellenség. És ha mindez nem lenne elég, a legfőbb, szinte legyőzhetetlen ellenség Te magad vagy.

Kicsit elkalandoztam, pedig jobban tettem volna, ha a fülemben szenttelen hangon duruzsoló spirituális vezetőre figyeltem volna, sokkal megnyugtatóbb gondolatokat szállított, mint a megnyugodni állandóan képtelen elmém. Résnyire kinyitottam a szemem, láttam, hogy a velem szemben lévő széksorra egy koreainak kinéző hipster lány ült le. Az arcába néztem, de rám sem hederített. Nyomkodta a legújabb Iphone-ját.

Aztán a végeláthatatlan procedúra és hosszú várakozás után, amiket annyira ki nem állhattam, mikor repültem, végre lassan kigördült a gép a kifutóra, jó negyedórán keresztül kanyargott jobbra-balra, mielőtt végre ráállt a hosszú betoncsíkra, és megállt egy kis időre. Ha jól sejtem, ilyenkor adják meg a toronyból az engedélyt, vagy valami ilyesmi. Kisvártatva bepörögtek a turbinák, a nyomatékek belepaszírozott az ülésbe, pár másodpercen belül már százal, kicsit később jó háromszázzal suhantunk a betoncsíkon, aztán végre elemelkedett a gép, és elhagytuk a suvarnabhumi nemzetközi repülőteret. Furcsa volt innen fentről szemlélni a milliányi apró húscafatot, akik lenn nyüzsögtek, öltönyben, boxeralsóban, félmeztelenül, vagy éppen strandpapucsban, hátizsákkal, de persze ezt is már csak az eszemmel tudtam, hiszen mire ezt átgondolhattam volna, már az autók, kamionok, buszok is csak hangyányi méretben ömlöttek az utakon, a magasvasút egy cérna, a 100–200 méter magas kondomíniumok pedig gyufaszálaknak tetszettek. Valamiért sok százezernyi kilométer és sok-sok évnyi utazás után sem tudtam sohasem attól a különös érzéstömegtől megszabadulni, ami ilyenkor minden egyes alkalommal a hatalmába kerített. Mindegy volt, hogy éppen egy háromórás vonatút előtt állok Pécsről Budapest felé, egy 10 órás autózásba kezdek Lipcséből Szegedre, egy hűszórás vezetésbe Ferencvárosból Londonba, vagy egy másfél napos repülőúton vagyok Baliról Prágába, mindig jött, és az utazás léptékével egyenesen arányos horderejű volt. A búcsúzás melankóliája keveredett a látogatás örömeivel, de ha jobban belegondolok, ennek az érzésnek az árnyékosabb oldalán talán az lehetett, hogy sohasem tudhatjuk, hogy mikor látunk valakit vagy egy helyet utoljára. És ha még látjuk is újra, az már nem ugyanaz az ember és nem ugyanaz a város, utca, kocsmá, tér lesz. Furcsa volt belegondolni most is, hogy pár órával ezelőtt még egy párszáz éves kínai templomban kaptam a jövőmre vonatkozó üzenetet jóslat formájában, majd jól meg is etettek, holott csak egy jóféle kínai büfét kerestem a környéken, és arra számítottam, hogy a személyzet útba tud igazítani, ilyen szívélyes fogadtatásra azonban nem. Mikor legközelebb jövök, még ha nem is sokára, valami már nem ugyanaz lesz, nem ugyanolyan, kevesebb, több, halott, vagy egyszerűen csak más. 104 év után bezár az órás a pécsi Király utcában. Az István pincében a kedvenc ülőhelyem melletti falról leesik egy darab vakolat, leszedik a rendszerváltás előtti Traubisodás plakátokat, helyére Coca-Cola poszter kerül, de már eleve csoda, hogy eddig fenn volt, kifestenek a Wichmannban a Kazinczy utcában, az évtizedek alatt nikotintól besárgult fal kiféhéredik, a hajdani bajnok olimpiai evezője eltűnik a falról, pedig az emeleten lévő nagy lakásban a régi nagy időkben állítólag a város krémje jött össze félig titokban megvitatni a nagy dolgokat, most már félig sem titkos

91
Új Forrás 2020/7 – Krutik Ábel: Törődékek
Részletek egy meg nem talált naplóból

semmi, csak éppen nem érdekel senkit. Az emberek ülnek az asztaloknál, pár öreg beszélget, a többiek jó része a telefonjában van elmerülve, jobb esetben a vele egy asztalnál ülőnek mutat valamit a telefonján, onnan fentről nézve ez az egész egy óriási nagy szövet, egy kifürkészhetetlen, átláthatatlanul sűrű és mégis olyan végtelenül egyszerű vérkeringés, tetőkkel lefedve, napernyők alatt, autókban, buszokban, vonatokon, vagy egyszerűen csak a kertben a fűvön, vagy a tengervízben, és hogy az időm nagy részében bármennyire is érzem, hogy semmi keresnivalóm itt, mégis, akár akarom, akár nem, kikerülhetetlenül része vagyok ennek az óriási szövetnek én magam is. Hangjelzést ad a hangszóró a fejem fölül, elértük a repülési magasságot, ami nagyjából tizenegyezer méter, kikapcsolhatjuk a biztonsági övet, habár javasolt az utazás teljes időtartama alatt bekapcsolva tartani, 3 óra 29 perc múlva esedékes az érkezésünk. Már megint elkalandoztam, mindig ezt csinálom, pontosabban nem csinálom, hanem ez megtörténik velem, és nem is akarok ellene semmit tenni. Ismét bekapcsolom a telefonomon a spirituális tanító beszédét, aki éppen a fájdalomtestről osztja meg a gondolatait az mp3 fájlban keresztül, próbálok koncentrálni, nyomkodom az ablak alatti gombot, amitől az ablakom lassan kékülni kezd, majd szinte teljesen átláthatatlanná válik, csak azt nem értem, mire jó ez a bonyolult technika, amikor a közönséges műanyag napellenző rolót egy mozdulat lehúzni.

* * *

Mikor ismét megelégettem a tétlenséget, elnyomtam a cigarettát, befejeztem a facebook üzenetek írását, vettem a sisakom, becsuktam magam mögött az ajtót, és elindultam. Rekkenő hőség volt, aznap még a reggelim beszerzésén kívül – ami egyébként már ebédnek is jó volt, hiszen oly későn ettem a nap folyamán először – nem jártam sehoh. Beröföntetem a motoromat, és hallgattam egy darabig az egyenletesen pöfögő hangját. Egyet-kettőt húztam a gázkaron, melegítettem a motort. Minden rendben volt a gépemmel, mindössze pár éves járgány volt, én tettem bele az első tízezredik kilométert is, aztán meg még egy pár tízezret. Új gumik, friss olajcsere, új lánc, izzók kicserélve, egyedül a benzinviszajjelző pislákkolt vészjóslóan. Lassan kigurultam a lakónegyed síkatorából, egy-két csirke elugrott előlem, gyerekek futkostak nevetve, az öregasszony a sarkon pedig ugyanúgy ült és hasított a bambuszkosárnak való szálatat késével, mint ahogyan minden nap, reggeltől napnyugtáig. Megálltam a sarkon és egy darabig figyeltem őt. Lenyűgözött kibillenthetetlensége, vajon hány éve, évtizede csinálhatja nap mint nap ugyanezt a munkát, gondoltam, mi pedig, fehérek pár évente, évente, néhány havonta, vagy akár pár hét után otthagyjuk nem tetsző állásainkat, ha éppen úgy tartja kedvünk, és meg is tehetjük, már aki és amikor megteheti,

egy jobb állás, jobb fizetés, kevésbé kizsákmányoló főnök, egy jobb csapat reményében. Ez a minimum nyolcvanéves asszony nem úgy nézett ki, mint aki azon gondolkodott valaha is, hogy tán jobb lenne a világ másik felén bambuszt hántani, talán több pénzt félretehetne, hiszen nem valószínű, hogy félretesz pénzt. A csirkék szaladgáltak, kukorékoltak a kakasok, a gyerekek kergetőztek az udvaron, a nap még magasan járt, nem állt esőre, zajlott minden a maga lassú és biztos rendje szerint, számunkra, Nyugatról jöttek számára kiszámíthatatlanul, de a természet mindent pontosan tudott, hogy mikor kinek hol a helye, minek mikor jön el az ideje, minden kavicsnak, banán- és kokuszpalmának, patakknak megvolt a helye, és minden vulkán sokkal pontosabban tudta a szigeten, mikor fog legközelebb kitörni, mint a 2010-es Merapi kitörés óta amerikai, izlandi és japán vulkanológusok által telepített tévedhetetlen jelzőrendszer, mint ahogyan az eurázsiai és az ausztrál kőzetlemezek is pontosan tudták, hogy mikor és pontosan hol fognak újra egymásnak menni Jáva déli partjainál, hogy rengésükkel romba döntsenek több ezer házat a part mentén, és hogy több ezer ember haláláért, ahogyan a híradóban mondani szokás, felelősek legyenek. Emberi sorsokért felelős kőzetlemezek, vulkánok és tsunamik. A szigeteken az ember egy idő után – ami hogyha az ember járt és kelt is a környéken, elég hamar be is következett – elkezdte érezni, hogy él, mégpedig azért kezdte el ezt soha korábban nem tapasztalt módon érezni, mert megérezte az európai fehérember – és élek a gyanúperrel, hogy ugyanígy érezte az európaival ősei okán közeli rokonságban álló ausztrál és amerikai fehérember is – hogy itt ugyan biztonságos távolságban van rablóktól, adóhatóságtól, terrorizmustól, stroke-ot és korai szívinfarktust okozó stressztől, kérdezősködő barátoktól és rokonoktól, büntetni kénytelen rendőröktől és veszélyes bevándorlóktól, de amennyire távol van ezektől, éppen annyira közel van, ha nem sokkal közelebb a világ legveszélyesebb és legaktívabb vulkánjai közül sokhoz, a kiszámíthatatlanul érkező pusztító földrengésekhez, százméteres hajókat elnyelő óceáni viharokhoz, az esőerdőben szabadon élő tigrisekhez, hordákban élő majmokhoz és halálos mérgű kígyókhoz éppen úgy, mint a szintén halálos mérgű medúzákhoz, kőhalakhoz és tengeri hüllőkhöz, vagy éppen a közeli szőrfparadicsomban eddig soha nem látott módon támadó fehér cápához. A motor egyetlenesen pöfögött alattam, jártak a hengerek, ritmusra sűrűsödött össze a tenger feneké alóli fossziliákból kinyert kőolajszármazék és a levegő megfelelő arányú keveréke, gyúlt és robbantott a szikra, mozdult a hajtókar, és az egész szerkezet készenlétben várt, hogy a jobb kezem meghúzza a gázt, és az évmilliókkal ezelőtt élt trilobiták, fejlábúak és tengeri csigák robbanó eleggyé desztillált (szuszpendált) szunnyadó erejét a fogaskerekek és a lánc segítségével a

kerékre feszített, kaucsukfák nedvéből előállított gumin keresztül az aszfaltra rójam, és szabadon tovarobogjak. Három óráig volt még addig, míg a nap az óceán sötétkék vonalát a horizonton megütve alábukik, meghúztam a gázt, és elindultam dél felé.

94

***

A Jogja Tribun szerkesztőségébe kellett mennem aznap délelőtt, fel a városba. A Tugutól nem messze a Jenderal Sudirman sugárúton egy híd ment keresztül a Kali Code folyón, és azon igen ritka napok egyike volt éppen, amikor messziről látszott a Merapi vulkán, teljesen pompájában, csak a kráter közelében, háromezer méteres magasságban volt egy, a hegyet körülölelő, nagy lepény alakú felhő. Ha megláttam a vulkánt, ami legtöbbször csak a száraz évszakban és akkor is reggelente volt időnként egy szűk órácskára látható, még ha siettem is valahova – ami szerencsére egyébként is elég ritkán fordult elő, hiszen itt nem is nagyon volt értelme sehova sietni, hacsak nem a bevándorlási hivatalba igyekezett az ember egy határidőre leadandó kérvénnyel – rögtön megálltam, és megcsodáltam a vulkánt, ami egyébiránt a „Decade Volcanoes” nevű, a világ tizenhét legveszélyesebb vulkánját tömörítő csapatba tartozott. Nem tudom, tudott-e róla a vulkán, beleegyezését adta-e hozzá, vagy egyszerűen csak nem is érdekelte a tény, hogy egy ilyen csapatnak tagjává választották. Néhányan horgásztak a folyón, asszonyok teregettek a folyópartot övező szegénynegyed meredek falaiból kiálló bambuszokra, kölykök fociztak egy poros, csirkék lakta grundon, valaki sárkányt próbált eregetni a híd alól. A híd szemben lévő oldalára egy férfi parkolt ócska, szétesőfélben lévő motorjával, és leemelte a kormányra akasztott kis méretű kalitkát, amiben egy fehér galambot szállított. Kinyitotta a kalitka ajtaját, kivette a galambot, és minden átmenet nélkül magasra felhajította. A madár rövid repülés után visszatért a kezébe. Még néhányszor megismételte a gyakorlatot, majd az utolsó dobásnál, jó magasról, elindult a galamb, hatalmas kört kezdett leírni a város felett, hosszú percekig lehetett követni, ahogy repült, mígnem eltűnt a szem elől. Ekkor a férfi visszaakasztotta a kalitkát a motor kormányára, és beindította a motort. Átkeltem a motorok és autók folyton hömpölygő szárai között a híd másik oldalára. Mint kiderült, a férfi nem elengedte a galambot, ahogyan hittem, hanem trenírozza az állatot, egyre nagyobb köröket repül, míg végül három hónap tanulás és reptetés után képes lesz a szomszéd szigetre és vissza repülni, a férfi elmondása szerint alig három óra alatt, oda és vissza. Ez igencsak hihetetlenül hangzott, mivel a szomszédos sziget legközelebbi partja is több mint 500 kilométerre volt tőlünk, légvonalban is. Mégis lenyűgöző volt ez a tény, hogy a lassan az egész bolygót lefedő, az embereket még a legintimebb pillanataikban is

nyomon követő, a hálószobákba és a vécékbe, a házasságokba és a taxibelsőkbe is beszivárgó elektronikus hálózat korában, amikor a zsebünkből elérhető egy tenyérnyi műanyag-fém-üveg eszköz segítségével egy komplett könyvtár, ezernyi film és a világ majd' összes zenéje és minden „valamire való” élő ember, itt van egy hús-vér lény, amely némi állhatatos és szigorú kiképzés után bármilyen emberi segítség és eszköz nélkül ezer kilométerről is visszatalál egy fél teniszpályányi területre. Hirtelen birtokolni akartam egy ilyen állatot. A legjobb, kész példányokat igen komoly összegekért vesztegették a helyi állatpiacokon, nemkülönben a szintén komoly kiképzésen átesett viadalra kitenyésztett és felkészített harci kakasokat. Utóbbiak illegális viadalain komoly férfiak kisebb vagyonokat is felraktak egy-egy komoly állatra. Ha akarom, elvisz egy helyre, ahol garantáltan a legjobb vérvonalból kitenyésztett és legjobban felkészített példányok közül válogathatok, mondta a férfi mosolyogva, miközben nagyokat szívott Dji sam soe márkájú, 39 miligrammos cigarettájából. De mit volt mit tenni, menni kellett a szerkesztőségbe, így megköszöntem a lehetőséget, felírtam egy papírra az elérhetőséget, és elköszöntem.

Új Forrás 2020/7 – Krutik Ábel: Törödékek
Részletek egy meg nem talált naplóból

*Válogatás egy hosszabb képes naplóból

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM és az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT. és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (főszerkesztő-helyettes, kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (próza rovat: szenazol@gmail.com)

Lapterv és műszaki szerkesztés

SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ, HEGEDŰS GYÖNGYI, MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR, SZILÁGYI MIHÁLY

Online

FEHÉR ENIKŐ, HEROLD RENÁTA, KERTAI CSENGER, MAKÁRY SEBESTYÉN, SZŰCS BALÁZS PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BUJI FERENC, CSEKE ÁKOS, MONOSTORI IMRE, MUZSNAY ÁKOS

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer

Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben

Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2836 Baj-Szőlőhegy 2722/4

E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu

Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.

ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.

Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.